

IRGALMASSÁGOT AKAROK

Csidei Katalin élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Krisztus Szeretete Egyház Budapest, 2018. november 18.

Ó, de jó így körülnézni, amikor ilyen sokan vagyunk, dicsőség az Istennek! Szeretettel köszöntelek benneteket. Annyira a szívem szerint volt a két utolsó dicséret, nem mintha a többi bármivel is kevesebb lett volna. Az elmúlt időszakban sokat foglalkoztam az Atyával. Ismerjük az Igét, hogy én vagyok az út, az igazság, és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csak általam.

János 14,6.

6. Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.

Nagyon sokat tanítunk és beszélünk az Úr Jézus Krisztusról, de Ő csak az út. A cél valamennyiünknek az Atya. A mi mennyei Atyánk, a mi Abba Atyánk, a mi édes Atyánk, és sajnálatos, akinek a földi apjához nem tudjuk hasonlítani, mert nem volt része benne. Egy gondoskodó, szerető, megbocsátó Atyához tartozni mindig nagyon-nagyon jó. Ezeket a gondolatokat ébresztette föl a szívemben ez a két csodálatos utolsó dicséret, hogy Abba Atyám! Édes Atyám! Elég ennyit mondani, ha bajban vagy. Segítségül hívhatod az Úr Jézus nevét, mert Ő az út, az igazság és az élet, aki az Atyához vezet bennünket.

Nem ez a mai üzenetem. Egy másik üzenettel készültem, és az Úr azt szeretné, ha Krisztust ölténék magunkra, a szeretetet ölténék magunkra. Azt mondja a Kolosse levélben, hogy öltétek föl a könyörületes szívet. Ahogy fel kell öltöznünk reggel, elővesszük a szekrényből a ruhánkat, levesszük a vállfáról, szépen felöltjük magunkra, ugyanúgy céltudatosan kell megtennünk, hogy felöltözzük magunkra a könyörületes szívet. Nem kell irgalmasnak *érezni* magadat. Nem kell, hogy irgalmat érezz valaki iránt, hanem el kell határoznod, hogy irgalmas leszek! El kell határoznod, hogy irgalmat fogok gyakorolni! El kell határoznod, hogy segítesz valakinek akkor is, ha nem érdemli meg, és segíthetsz akkor is, ha borzalmasan bánt veled eddig az életedben. De amikor megteszed, akkor irgalmat mutatsz azok iránt, akik ezt nem érdemelték volna meg. Amikor ezt megteszed, akkor megmutatod, hogy benned lakik az Isten. Akkor mutatod meg, hogy te hozzá tartozol. Akkor mutatod meg, hogy milyen az Úr Jézus Krisztus. Hányan gondoljátok, hogy van még mit tennünk és fejlődünk ezen a területen? Én hiszem, hogy nekem van. Az Efézusi levél 3. fejezetében levő ima, amit Pál apostol leírt, nagyon kedves, mindennapi imádság.

Efézus 3,16.

16. Hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy megerősödjete hatalmas erővel az Ő Szelleme által a belső emberben;

Meg kell erősödnünk! Nem elég azt mondani, hogy én Szent Szellemmel teljes vagyok. Én karizmatikus gyülekezetbe járok. Én nyelveken imádkozom. Nem elég ezt mondani: szeretem a Szellem ajándékait. Szeretem a Szellem mozdulását. Szeretem az izgatottságot, amikor jelen van. Szeretem a nyelvek imáját, de elegendő van az olyan emberekből, akik a gyülekezetbe járnak, ugrálnak meg visítanak, meg hallelujáznak, aztán a zárt ajtó mögött, otthon pedig, folytassátok... Milyenek? Néhányan bizony egészen mások. Attila bőven beszélt róla két héttel ezelőtt. Ha szeretné meglátni, hogy ki az igazi keresztyén, akkor ne a gyülekezetben figyeld meg őt! Ott mind föl vesszük ezt a szép, gyülekezeti álarcot. Otthon figyeld meg őt, zárt ajtó mögött. Hogyan reagál, amikor rossz hírt kap? Hogyan reagál, mikor feldühíti valaki? Hogyan reagál, amikor igazságtalanok vele?

Efézus 4,1–2.

1. Kérlek azért titeket, én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, mint illik elhívásotokhoz, mellyel elhívattatok.

2. Teljes aláztatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben.

Ha kereszténynek akarjuk tartani magunkat, ha Krisztushoz tartozónak tartjuk magunkat, akkor egy krisztusi viselkedésre is szükségünk lesz az életünkben. Én minden nap dolgozom a viselkedésemem. Mióta újjászülettem, minden nap dolgoznom kell a viselkedésememmel. Nem elég megtanulni egy igeverset. Fontos, hogy megfelelően bánjak másokkal. Fontos, hogy amikor bárkivel beszélek, bárhol vagyok, legyen az bevásárlás, legyen az utca, legyen az bármi, hogy a viselkedésem méltó legyen ahhoz, hogy Krisztus lakik énbennem. Azt mondja a második vers itt, hogy szelíden, vagy szerényen gondolkozzatok magatokról. Szelíden és szerényen. Ez azt jelenti, hogy alázatosnak kell lennünk, vagyis hogy nem tartod magad különbnek a másiknál. Főleg akkor, ha tehetséges vagy, erős vagy, ha vannak olyan tulajdonságaid, ami kiemelnek a többség közül. Akkor van szükség az alázatra, mert tudnod kell, hogy ez Istentől kapott ajándék, ami neked van. Az ajándékkal nem illik dicsekedni.

Isten nem akarja ezért, hogy ítélkező hozzáállásunk legyen mások felé, csak mert nem tudják ugyanazt megtenni, amit én, vagy te megteszel. Vannak emberek, akik gyorsan tanulnak. Hipp-hopp, elmondasz valamit, megcsinálják úgy, ahogy kell. De meg kell tanulnunk, hogy nem bánhatunk mindenkivel egyformán. Van, akinek nyolcszor kell elmondani valamit, mire el tudja végezni azt a feladatot. Meg kell ismernünk azokat, akik velünk dolgoznak. Ha tízen vannak, ha ötvenen vannak, ha százan vannak, ha hárman vannak. Ha csak egy emberrel dolgozol együtt, meg kell ismerned, és meg kell próbálni vele irgalmasságot cselekedve szót érteni, és teljes alázatossággal kiánsni azt a kincset, ami az illetőben van. Az Efézus 4,2 írja: Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben. Nagyon-nagyon példaértékű szavai ezek itt Pál apostolnak.

Én még mindig dolgozom a szelídségemen, és a kedvességemen is. Ha sikerül olyanná válnom, mielőtt hazatérek az Úrhoz, akkor örökre hálás leszek neki. Számomra ez mindig kihívás volt. Talán azért is, mert tanárként kezdtem a pályámat. Aztán iskolaigazgatóként folytattam, 25 éven át én voltam a legokosabb az iskolámban. A legokosabb! Mindenkinél okosabb voltam. Mindenkinél én mondtam meg a tutit. Hogy kell csinálni, mi az, ami hibás, mi az, ami nem jó. Bocsássanak meg a pedagógusok, de ahogy nagyon sok tanárban, bennem is megvan az a hiba, hogy azért, mert kinn állunk a katedrán, és nálunk mindig kevesebb tudású emberekkel, gyerekekkel vagyunk körülveve, azt hisszük, hogy az életben mindig nekünk kell a tutit megmondani. A családban, a gyülekezetben, a szomszédnak, mindenkinél. Mert én vagyok az okos. Aki ebben van 35-40 évig, annak sokat kell imádkoznia, hogy ezt le tudja vetni. Rajtam bizony nagyon sokszor látszanak ezek a tulajdonságok. Látszanak ezek a külső erőszakos tulajdonságok, hogy bizony én ebben nőttem fel, hogy követelek, értékelek, véleményt mondok. Ez volt az én hozzáállásom nagyon sokáig. Meg kellett tanulnom, hogy igenis, vannak nálam kedvesebb, okosabb, szelídebb, békésebb, és alázatosabb emberek. Nehezemre esik nekem ma is, hogy igen drágám, köszönöm drágám! Hogy vagy, édesem? Áldott vagy! Nehezemre esik. Biztos észrevettétek többször, hogy ez nem azt jelenti, hogy nem szeretlek benneteket. De én ezt a smúzolást nem szeretem. Az őszinte szeretetet szeretem. Én, ha őszintén ki tudom tárnai a szívemet, akkor énbennem ott van a szeretet. De úgy érzem, hogy nem azzal kell megmutatnom a bennem lévő Krisztust, hogy puszi-puszi, jaj de jó, ó, drágám, áldott vagy! Halleluja! Nem ez az Úr, higgyétek el! Nem ez. De dolgozom rajta, hogy másképp legyen, és már a családban is eljutottunk odáig, hogy az unokáimtól is tudok bocsánatot kérni, amikor túlreagálom őket, és túlságosan erélyes vagyok velük szemben. Jézus mondott egy gyönyörű Igét. Gyönyörű dolgot:

Máté 11,28–29.

28. Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.

29. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mit mond az Ige? Azt, hogy mindannyian úgy születünk, hogy szelídek és alázatosak vagyunk? Nem! Azt mondja Jézus, én vagyok ilyen, de te megtanulhatod tőlem. Tanuld meg tőlem! Én vagyok neked a példa. Tanuld meg, ahogy megtanultál mindent. Megtanultál járni, megtanultál felöltözni. Megtanultál írni, olvasni. Tanuld meg a szelídséget, és az alázatot, és ha ezt mondja, akkor ez tanulható. Mindenki számára tanulható.

Nagyon sok évet töltöttem el az életemben azzal, hogy sürgető voltam, hogy kemény voltam, hogy szigorú voltam, hogy szabályaim voltak mindenki számára. Biztosan közületek is vannak sokan. Ha valaki nem ennek megfelelően cselekedett, akkor bizony én ítélkező is voltam. Ezt így tanultam. Ilyen környezetben éltem. De ti biztosan mindannyian kedvesnek születtetek. Ti biztosan valamennyien eredendően ilyen kedvesek voltatok. Hát nekünk, akiknek dolgozni kell rajta, lehet, hogy ezért mi vagyunk a normális megoldás, és lehet, hogy bennetek van a hiba, vagy a másság. Ez majd kiderül egyszer.

Az én hibáim erőteljesekek. Látszanak. A szókimondásom, az ítélkezésem, de dolgozom rajta. Sok ember van, aki nem feltűnő hibákkal rendelkezik, hanem rejtettekkel. Például aljasak, vagy számítók. Én bajba keverhetem magam, ha hirtelen döntök. Bajba keverhetem magam, ha hirtelen megszólalok. De megvan a lehetőségem, ha kettőt léptem előre, egyet lépjek vissza, és mondjam azt, hogy bocsánat, Uram, elrontottam. Nem jól csináltam. De amikor valaki nem dönt, nem választ, nem szólal meg, hanem kivárja, merről fúj a szél, aztán beáll a szélirányba, egy kicsit az ő hibája is hiba. Azt hiszem, és nem hiszem, hogy az Úr melyik hibát tartja nagyobb hibának. Az én harsogó hibámat, amikor állást foglalok, döntök, és megyek, és próbálok, mert egy álló autót nem lehet irányítani, és vezetni. Csak azt, ami már elindult. Ha valamire elindulok, és valamire megyek, akkor tud engem az Úr vezetni. Ha semmit nem csinálok, csak kivárok, hogy megvárom, hogy majd milyen lesz a szélirány, akkor semmit nem tettem.

Lehet, hogy fölkarom néha az állóvizet, de azért mindig történik valami. Mindig történik valami. Igazából az irgalmasság, a kegyelem, és a szerénység, nem a külső tulajdonságaim. Nem a harsogó tulajdonságaim. De ennek ellenére, körülbelül 20 éve együtt segítünk a férjemmel embereknek a környezetünkben. Így a hibáinkkal együtt. Különben ő még nálam is indulatosabb. De vannak köztünk, akik még mindig csak keresik, hogy mit kéne tenniük. Hogy mi lenne az vajon, hogyan kellene, és nem akarnak döntést hozni. Mert mi lesz, ha tévedek? Mi lesz, ha rossz lóra tettem? Mi lesz, ha rossz helyen szólaltam meg? Értitek, mi a különbség a harsány, és a nem feltűnő hibák között? Végül arra jöttem rá, hogy egyikünk se ússza meg. Mindegyikünknek vannak hibáink, de Jézus azt mondta, hogy én nem vagyok nyers, kemény, szigorú és ítélkező, hanem alázatos, kedves, szerény vagyok, és ezt tanuljátok meg tőlem! Ezek gyönyörű igeversek. Gyönyörűek! Köszönjük az Úrnak. A Máté 9,9-ben olvashatjuk Máté elhívását. Máté vámszedő volt, aki egy megvetett népfajta volt. Nagyon az utolsó utolsó voltak a vámszedők.

Máté 9,9–13.

9. És mikor Jézus onnét tovább méne, látott egy embert ülni a vámszedő helyen, akinek Máté volt a neve, és monda néki: Kövess engem! És az felkelvén, követé Őt.

Ő volt a vámszedő. Jézusnak hatalmas karizmája volt. Karizmatikus egyénisége. Szólt egyszer ennek a vámszedőnek, az rögtön fölpattant, és otthagya a pénzes pultját, mindent, és követte Jézust. Jobban érted, ha azt mondom mai példával, hogy Jézus egy csomó hajléktalant, prostituáltat, drogost összeszedett, és azt mondta, hogy gyertek, kövessetek engem! Nagyon sok tanulnivalónk van, mert mikor megkérdezem az embereket, hogy keresztény vagy-e, azt mondja, hogy igen. Én katolikus vagyok. Én járok gyülekezetbe. Ide járok, oda járok! Ülhetsz a széken, járhatsz a gyülekezetbe, felveheted a legszebb ruhádat, hallelujázhatsz reggeltől estig. Amíg ki nem mész a világba, és meg nem mutatod nekik a benned lévő Jézust. Persze járjunk gyülekezetbe, mert szükséges, de meg kell látnunk, hogy mit tegyünk, mi a dolgunk, és aztán tegyük is meg. Mert ha ott vagyok, meghallgatom, jaj de

szépen prédikáltak, ez ma nekem szólt – aztán hazamegyek, és ugyanúgy folytatom tovább, akkor hiába prédikált a prédikátor aznap. Nézzük, mi történt Mátéval az elhívás után.

10. És lőn, amikor Ő letelepedék a házban, imé sok vámszedő és bűnös jött oda, és letelepedtek Jézussal és az Ő tanítványaival az asztalhoz.

Mit gondoltok, miért mentek oda? Miért kezdtek odamenni a vámszedők, meg a bűnösök? Mert látták, hogy olyanok vannak ott, mint ők. Most ha ide bejön valaki az ajtón, és mindjárt lekiabáljuk a fejét, akkor nem fog leülni. Kell, hogy úgy érezze, hogy olyanok vannak ott, mint én. Megfáradtak, megterheltek, betegek, gyógyulni vágyók. Szeretet van. Azért ültek le oda a bűnösök és a vámszedők, mert már ott ült a Máté, és vele ült Jézus.

11. És látva ezt a farizeusok, mondának az Ő tanítványainak: Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?

12. Jézus pedig ezt hallván, monda nékik: Nem az egészségeseeknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek.

Ezt nem a fizikai betegséggel kapcsolatban mondta Jézus. Nagyon sokszor rosszul idézik ezt. Itt azokra mondta, akiknek szükségük van Jézusra. Szükségük van az irgalomra. Szükségük van, hogy megismerjék az Ő Abba Atyjukat, hogy megismerjék, mit tett értük. Ők azok a betegek, akik nem találták meg még az örök életet. Nem találták meg még az Úr Jézust. Ha minden rendben van veled, akkor ez az üzenet nem neked szól. De ha valami zűr van az életedben, van valami megoldatlanság, akkor csak vedd át ezt az üzenetet! Ha egy vallásos ítélező emberként jöttél ma ide, aki már mióta beléptél, tízszer elmondtad, hogy ő, milyen ruha van rajta? Hogy beszél? Egyáltalán mit keres a pulpituson? Ha ítélsz, amióta megjöttél, és a szívedben ott van egy ítélező magatartás, mindenki maga tudja a belsejét. Én is magam ismerem a belsőmet. Akkor azt hisszük ilyenkor, hogy velünk minden rendben van, és folyton a hibát keressük és találjuk meg másokban. Ha a hibát keresed minden áron, és ilyen vagy, akkor menjél haza, és nézz a tükörbe, meg fogod találni ott. Mert ez a rossz hozzáállás egyik tünete, amikor mindig másban keresem a bajt. Szeretném, ha most megnyílna a szívetek arra, hogy őszintén ott állunk az Úr előtt.

13. Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre.

A mai tanításnak is azt a címet adtam, hogy: Irgalmasságot akarok – azt mondta az Úr Jézus. Irgalmasságot. Az irgalom a meg nem érdemelt dolog. Mikor irgalmas vagy valakihez, olyat teszel vele, amiért nem dolgozott meg. Amit nem szolgált meg. Amit nem érdemelt meg. De a kegyelem és az irgalom is egy meg nem érdemelt ajándék. Amikor mi irgalmasságot gyakorolunk, irgalmas szívünk van, akkor az Úr Jézust követjük. Az Ő tulajdonságai vannak bennünk.

Szolgálatunk alatt nagyon sok minden történt. Már 23-24 éve szolgálunk. A magunk örömére. Sok esettel volt dolgunk. Volt olyan, akinek anyagiakkal, munkahellyel segítettünk, voltak rendszeresen segítséget kérő családok, és mi eleinte – ezt teljes őszintén mondom, teljes szívünkben – osztogattunk mindent. Mert még nagyon fiatalok voltunk az Igében. Aztán mikor az iskolám folyosóján már sorban ültek az adománykérők, akkor elkezdtünk azon gondolkodni, hogy valami itt nincs rendben, mert azt hiszik, hogy mi a bank vagyunk. Utána volt olyan családunk, akinek nagyon sokszor segítettünk, aztán mikor jól ment a dolga, soha ránk se nézett, évekig. Nem jött a gyülekezetbe. Ismerős valakinek ez? Amikor szükségben van: imádkozz értem, segíts ki engem, jaj de nagy bajban vagyok! Utána semmi, évekig. Bajban vagyok, megint itt vagyok, segíts nekem! Volt egy ilyen ismerősünk, aki bosszantott is bennünket, mert nagyon sokat támogattuk és nem szépen maradt el, és egy idő után jelentkezett, hogy megint bajban vagyok, tudátok-e segíteni? Hát én, a pásztor, rögtön mit mondtam? Nem! Nem tudok segíteni! Nem akarok segíteni! Nem akarok! Eleget segitettem már. Mit akarsz tőlem? Nekem mikor segít valaki? Az érzéseim azt mondták, hogy nem! Nem érdemli meg. Hűtlen volt! Hálátlan volt, eltékozolta, amit kapott. Miért mindig énhozzám jön?

Elég rosszul éreztem utána magam. Napokig kínlódtam ezzel a dologgal, össze is vesztünk rajta természetesen, becsületesen, ahogy illik a házastársakhoz. Miután jól összevesztünk, adjunk, ne adjunk, pro és kontra, elkezdtem, volt, hogy napokig, kerestem az Igét, ami alátámasztja, hogy miért ne kelljen adnom. Biztos, hogy benne van, hogy nekem ne kelljen most már sokadszorra is ugyanennek az embernek adnom. Régen azt mondtam, hogy rendben, Jézus, te mit tennél? Ő pontot tett rá. Mert az Úr Jézus azt mondja, hogy segítsünk a szükségben lévőknek, a szegényeknek. Legyünk könyörületesek, bocsássunk meg. Újra, és újra, és újra. Szóval, túltettem magam rajta, és sokadszorra is segítettünk. Nem volt rá okom, hogy megtegyem, nem is érdemelte meg, mert nem dolgozott meg érte. De tudjátok mit? Fogadok, hogy az ördögöt fölbosszantottam vele! Ez a fontos. Ez az irgalmasság lényege. Ha dühössé akarsz tenni az ördögöt, akkor gyakorold az irgalmasságot! Olyat tegyél meg, akár akaratod ellenére, amit elhatározol, hogy megteszed. Nem mondtam, hogy kedvem lett volna ezt megtenni, de eldöntöttem, hogy megteszem. A kedvem ellenére eldöntöttem, hogy megteszem.

Ha arra várunk, hogy kedvünk legyen valamihez, ha azt hisszük, mert azt hisszük, hogyha Isten benne van, akkor majd jön az a csodálatos, kellemes, bizsergető érzés, hogy jaj, te vagy az én nagyon kedves gyermekem, menjél, és küldelek téged! Nem volt kedvem hozzá. Mit gondoltok, Jézusnak kedve volt a keresztre menni? Nem. Azt mondta: Atyám, ha lehet, múltjék el tőlem ez a pohár. Ne az én akaratom legyen, hanem a Tied! Nem volt kedve, ahogy nekem se volt kedvem adni. De megtettem. És megdicsőülve jött ki a feltámadásakor Jézus, elhordozva, elvégezve az Atya akaratát, és utána minden térdnek meg kellett hajolnia az Ő nevére.

Filippi 2,10.

10. Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké.

Dicsőség Istennek! Övé a dicsőség! Amikor nem akartam irgalmat tanúsítani, de megtettem, és ez több esetben előfordult a saját életünkben, akaratunk ellenére, szándékunk és elhatározásunk ellenére, megtettünk valamit, utána Isten mindig megjutalmazott. Jött egy áttörés. Jött egy régóta várt kérésre a teljesítés egy szempillantás alatt. Csodálatos az Úr, és hűséges. Az irgalom nem jelenti azt, hogy nem fogsz konfrontálódni másokkal. Hogy mindig azt mondd, hogy jaj, de szeretlek téged, ide a keblemre, barátom! Nem ezt jelenti az irgalom. Az irgalom annyi, hogy meg kell tanulni, hogy ne várd el mindenkitől, hogy tökéletes legyen! Fogadd el őt úgy, ahogy van! Nagyon nehéz dolog ez. Amikor én újjászülettem, és megismertem az Igét, és megismertem az én drága mennyei Atyámat, és az Úr Jézus Krisztust, nekem a legnagyobb ajándék az volt, hogy Isten engem úgy szeret, ahogy vagyok. Mindenkinek kemény, ilyen-olyan, amolyan voltam, de Isten engem úgy szeret, ahogy vagyok. Ez egy óriási öröm. Miért ne tehetnék meg mi is ezt mással? Miért ne tehetnék meg az embertársunkkal? Szeresd úgy, ahogy van, fogadd el úgy, ahogy van, mert Isten úgy szereti őt! Nagyon fontos. Az irgalomnak egyik nagyon fontos ismérve. János evangélium 2fejezetben is van egy Ige, ami érdekes abból a szempontból, amikor emberekkel kell foglalkoznod.

János 2,24–25.

24. Maga azonban Jézus, nem bízta vala magát reájuk, amiatt, hogy Ő ismerte mindnyájukat,

Mármint a tanítványokról van itt szó. Az nem azt jelenti, hogy Jézus nem bízott meg a tanítványaiban, csak annyit, hogy nem tárta ki a szívét előttük teljesen. Nem szolgáltatta ki magát nekik. Nem azt mondta, hogy fiúk, én mindent meg akarok veletek osztani, mert ti soha nem fogtok engem elárulni. Ti soha nem fogtok rólam rosszat mondani. Ti mindig velem lesztok. Nem. Azt nem tette meg. Miért? Azt mondja:

25. És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonyosságot tegyen az emberről; mert magától is tudta, mi lakozik az emberben.

Miért nem szolgáltatotta ki magát? Mert ismerte őket. Ismerte, hogy mi lakik bennük. Hasznos lenne, hogy amikor elindulunk új munkahelyet keresni akkor megbeszelnénk magunkkal, hogy nem lesz tökéletes főnököm, nem lesznek tökéletes kollégáim, nem lesz tökéletes munkám, mert én se vagyok tökéletes. És naponta irgalmat fogok gyakorolni, mert ha azt várom el, hogy mindenki tökéletes legyen, hogy ott minden a legjobban egyezzen, biztosan csalódnai fogok. De számíts a rosszabbra, és a jó nagyon nagy örömet fog okozni! Tehát hasznos lenne, ha elgondolkodnánk azon, hogy bizony, az Úr Jézus sem osztott meg mindent teljes szívéből, mert ismerte az ő tanítványait. Ezért Péter is azt kérdezte, hogy Uram, hányszor kell megbocsátanunk? Azt hitte, hogy van egy kvóta. Néha én is azt gondolom, hogy: Elég legyen már, most aztán már elég legyen! Ennyiszer már megbocsátottam, elég legyen! Ismeritek az Úr Jézus választát? Még hétszer hetvenhétszer is! Péter a hetet már nagyon soknak tartotta. Uram, még hétszer is meg kell bocsátani? – kérdezte. Még hétszer hetvenhétszer is! Ennél több nincs már! Ez azt jelentette, hogy mindig meg kell bocsátani. Mindig, mindig és mindig! Úgy gondolom, hogy Péternek voltak Jánossal is problémái. Péter egy olyan ember volt, mint mi: tele hibákkal. Amikor János azt mondta Jézusnak, hogy én vagyok a szeretett tanítvány, akkor el tudom képzelni, hogy Pétert ette a méreg. Nincs rá bibliai bizonyítékom, de mint ember, ahogy Péter indulatosságát megismerjük az Igéből, biztos volt közöttük valami. A tanítványok is három évig voltak együtt éjjel és nappal, voltak problémáik egymással. Voltak közöttük vetélkedések, volt egy kis rivalizálás, ki a kedvesebb, ki van közelebb Jézushoz. Hát nézzetek körül egy gyülekezetben! Kit szeret jobban a pásztor? Ki az, akinek többet ad? Ki az, akire háromszor teszi rá a kezét? Igaz, hogy van ilyen? Itt is ugyanígy van, mint a tanítványoknál. A tanítványok zűrösek voltak, de Jézus folyton megbocsátott nekik.

Azon is vitatkoztak, hogy melyikük a nagyobb. Aztán elaludtak a Gecsemáné kertben, amikor Jézusnak szüksége lett volna rájuk. Egy órát imádkoztatok velem! Egy órát mondott Jézus. De elaludtak. Júdás elárulta. Péter háromszor tagadta meg. Háromszor! Jézus mégis megbocsátott, irgalmas volt velük. Amikor föltámadása után kijött, üzent a tanítványoknak: És külön mondjátok meg Péternek is, hogy benne van a csapatban, nem haragszom! Ez volt az üzenet. Péternek is, aki tudom, hogy most emészti magát, mert háromszor megtagadott. De neki is adjátok meg a jó hírt! Tudjátok, Jézus miért nem haragudott meg a tanítványokra? Mert az irgalom megérti a dolgok mögött rejlő okokat, hogy miért voltak ilyenek. Félték, Péter is félt. Ki ne félt volna, amikor odajöttek, elvitték Jézust, megkínozták, a tanítványok látták, hogyan megy fel a Golgotára. Ki ne félt volna? Ezután bezárkóztak, mert félték. De Jézus látta az indulatok és a dolgok mögötti okokat is.

Isten nagyon sok mindent elnézett nekem nagyon sokáig, mert tudta, hogy szeretem Őt, és segített, hogy időről időre változni tudjak.

A legrosszabb, ami történhet velünk, nem a tulajdonságaink, hanem az, ha tele van a szívünk megbocsátatlansággal. Ez nyitja meg az ajtót a sátánnak. Ha megbocsátatlansággal van tele a szíved, ha bárkire is haragszol, ha bármiféle harag van benned, akkor bizony az az ajtó nyitva van. Nem tudnak beteljesedni az imádságaid. A Biblia is azt mondja, hogy amikor az oltárra viszed az ajándékokat, és a testvérednek panasza van ellened, akkor tedd félre az ajándékot, menj el, békülj meg a testvéreddel, azután gyere vissza, és akkor felajánlhatod az ajándékokat.

Nem gondolom, hogy például haraggal a szívünkben kellene dicsőítenünk Istent. Nem hiszem, hogy ez igazi dicsőítés lenne. Emlékszem egy esetre, ami szintén velem fordult elő. Jöttünk a gyülekezeti alkalomra – Győrből járunk föl. Nem tudom, hogy ti megfigyeltétek-e, de amikor gyűlibe kell jönni, vagy szolgálni, akkor előtte vagy már este összeveszünk, vagy reggel a kocsiban veszünk össze, vagy végig veszekszünk az úton. Azért teszi ezt az ördög, hogy ne tudjam élvezni, amit az Ige készít a számomra. Azért, hogy annyira megkeseredjen a szívem, amire odaérek, hogy addigra már kész. Jöttünk a gyülekezetbe, veszekedtünk a fél

úton. Tatabányától már nem is szóltunk egymáshoz egy szót se. Megérkeztünk nagy puffogva, leültünk a helyünkre, és kezdődött a dicsőítés. Én fölálltam, fölemeltem a kezemet, énekeltem, és közben azt gondoltam, hogyha ez most azt hiszi, hogy hazafele szóba állok vele, hát nagyon téved! És ha még azt is hiszi, hogy vacsorát főzök neki, akkor is téved, mert ezt nem teheti velem! Mit gondoltok, mit látott Isten az én dicsőítésemből? Közben gyönyörűen énekeltem, föltartott kézzel, és a fejemben belül az a düh volt, az a méreg, az a harag, hogy: Na, még mindig nem szól, nem tudom, mi lesz hazafelé!

Nagyon fontos, hogy Istent ebben az esetben is a szív rejtett embere érdekli. Mit látott a dicsőítésemből? Ami a szívemben volt, azt látta meg. Meg se hallotta, amit én kimondtam a számmal. Nem hallotta, hogy mit énekelek, csak azt látta, hogy ott benn mi van. Mert mindig a szív rejtett emberét nézi az Úr. És azt nézi, amikor fölállsz dicsőíteni, azt nézi, amikor imádkozol, azt nézi, amikor gyülekezetbe jössz, hogy ott belül van-e benned, akarod-e, kívánod-e a vele való közösségedet. A szív rejtett embere a fontos, segítsen ebben az Úr nekünk.

Amikor mi magunk akarunk intézkedni a saját érdekünkben, akkor Ő nem fog. Ha átengeded neki, akkor az azt jelenti, hogy engedd át! Ha mérges vagy a főnöködre, mérges vagy a munkatársadra, mert ő kapta meg az előléptetést, nem te, mert a másik többet kapott valamivel, mint én. Ha mérges vagy a szüleidre, mert gyerekkorodban bántottak, és nem hívod fel őket, és meg se látogatod „ne várják, hogy én odamegyek” címen, akkor van benned valami, ami téged akadályoz. Megakadályoz téged abban, hogy irgalmas lelkületű legyél. Pedig ezt kéri tőlünk az Úr Jézus, hogy tanuljuk meg tőle ezt az irgalmasságot. Az irgalmasság a gyámolítás ajándéka is. A gyámolítás azt jelenti, hogy segíték annak, aki rászorul, függetlenül attól, hogy megérdemli, vagy nem érdemli meg. Nekünk nagyon hosszú évekig voltak gyámolítottjaink. Volt köztük pásztorársam, volt köztük orvos, volt köztük takarítónő. Ők voltak a magányos öregeink, vagy betegeink, akikhez mi rendszeresen mentünk. A szenteste nálunk mindig úgy történt, amikor már a gyerekek kirepültek, hogy én mindig nagy kondérral főztem. Az én szeretetem ugyanis az ételben mérendő. Töltött káposztában mérendő, és rántott húsban mérendő, és vadasban mérendő, mert én ilyen osztogatós főző vagyok. Most sem tudok keveset, nincs kicsi fazekam, mert amikor főzök, csak nagy adagot tudok. Akkor már azt mondom, hogy ez az Évikéé, ez a Julikáé, ez a másiké, ez meg a harmadiké, ez meg marad nekünk, de még a szomszédba vigyél át, mert nekünk fele is elég lesz. Én így szeretek főzni.

Voltak tehát ilyen gyámolítottjaink. A karácsonyunk az úgy nézett ki, hogy én megfőztem a nagy kondérokot, és elindultunk szenteste napján. Nem is az étel volt a lényeg, hanem a szó, annak, aki egyedül volt. Letettük az ételeket. Mindenkit meglátogattunk. Voltunk Csornán, voltunk Révfaluban, voltunk Újvárosban. Hazaértünk, lerogytunk az asztalhoz, és már fánk sem volt aznap. Volt ilyen is, de meg voltunk elégedve. Aztán lassan elfogytak ezek a gyámolítottak, elmentek. Azt mondta akkor a lányom a fiamnak: „Ne aggódj, ők találni fognak maguknak újakat, akikhez mindig mennek!” Dicsőség Istennek, találtunk! Újra van már kettő! Tehát én szeretem az Urat! Mindez belefér az én külső keménységembe, belefér abba, ami látszik, mert nincs „puszi, puszi”, meg nincs a „jaj, de áldott vagy!”. De van bennem az adás öröme. Van bennem a krisztusi szeretet. Nem tudok ránézni valakire, aki beteg, aki szenved, aki nyomorúságban van, hogy az én szívem meg ne induljon. Nem tudok úgy tenni, hogyha elkészítem az ételemet, ne adjak belőle, bárki legyen az, amikor éhes. Van egy segítőnk is – több segítőnk is van, hála az Úrnak –, akit, mikor megkínáltam egyszer egy tál étellel, mondtam a férjemnek, hogy: Nézd meg, az asztalra kicseppent szaftot is feltörölte a kenyérral! Én ettől olyan szomorú lettem, amikor megláttam, hogy milyen éhes volt!

Ilyen is van, és az a fontos, hogy a szívedben mi van, amikor szükség van rád. Amikor meg tudod mutatni a Krisztust, akkor azt meg kell tenni. Ha valaki nem rendelkezik ezekkel az ajándékokkal, ezt igenis ki lehet fejleszteni, egy irgalmas hozzáállást. Ki kell fejlesztenünk a Krisztust, és az Ő természetét. Amikor egy gyülekezetben egy pásztor valamit eltéveszt egy

Isten háta mögötti faluban, az elterjed, mint az erdőtüz, egy héten belül mindenki tudja. Nem kell hozzá média, nem kell hozzá semmi. De ha valami jó történik, akkor nagyon lassan mennek a hírek. Rólad is biztosan mondtak hazugságokat, amelyek egyáltalán nem voltak igazak. És biztosan jól esett, hogy volt a környezetben valaki, aki azt mondta: Én nem hiszem ezt el rólad! Mennyire jól esett a szívednek, ha azt mondta: Bármit mondtak, én ezt rólad nem hiszem el, mert bízom benned!

Péter azt mondja az 1Péter 4-ben, hogy a szeretet sok vétket elfedez.

1Péter 4,8.

8. Mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti buzgó szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez.

Tehát eltakarom. Eltakarom! Nem kürtölöm világgá, nem újságolom el még több embernek, ha valaki hibázott valamit, hanem a szeretet sok vétket elfedez. Ha megnézzük a Bibliában, az Ószövetségben József történetét ismerjük, hogy eladták, aztán milyen gyönyörű karriert futott be. Amikor Egyiptomban ő volt a fő gazdasági vezető, és éhínség volt, a családja odament hozzá ételt kérni. Akkor, mielőtt leleplezte volna József magát, mindenkit kiküldött a teremből, minden idegent. Miért tette? Nem akarta, hogy bárki rosszat gondoljon az ő családjáról. Ez egy hozzáállás. Ha megnézzük ezeket az ószövetségi történeteket, bizony több ilyen hozzáállást is látunk. Amikor azt mondja Isten, hogy megáld téged, akkor megáld téged. De ha azt mondja, hogy jobb, ha nem teszed meg, akkor jobb, ha nem teszed meg, mert Istent komolyan kell venni! Nagyon sokszor azt mondjuk – túlságosan megszoktuk az Ő jóságát –, hogy majd megbocsát, itt van a kegyelem! Istent komolyan kell venni! Korábban szoltam az istenfélelemről, ami Isten tiszteletét jelenti. Én fel szoktam tenni ezt a kérdést: „Nem féled-e az Istent?” Mégpedig azokkal kapcsolatban szoktam használni, akik megbántják az Úr gyermekeit. Te szereted, ha a te gyerekedet bántják? Mit csinálsz olyankor? Hát nem nagyon vagy keresztény, gondolom, te sem, és nehezedre esik szeretetben lenni. Tehát az Úr sem szereti, ha bántják az Ő gyermekeit. És főleg azt nem szereti, ha bántják az Ő szolgálóit, erről külön Igékben is megemlékszik. Nagyon fontos, hogy békén hagyjuk a másikat, és nem bántjuk!

Az 1Mózes 9-ben olvashatjuk Noénak a bűnbeesését. Ez Noéről szól, aki, miután kijött a bárkából, szőlőt ültetett. Bort készített, és jól berúgott. Ennyi történt. Mégpedig annyira, hogy bement a sátrába, és meztelenre vetkőzött. Sokáig volt a bárkában, gondolta, kell egy kis buli, most már megszolgálta. Három fia volt. Bement az első fiú, aki hírül adta a kint lévő összes testvérének: „Nem fogjátok elhinni, mit csinált apánk! Úgy berúgott, hogy meztelenül fekszik a sátorban.” Bejött a másik kettő, háttal, egy takarót vittek, hogy meg se lássák az apjuk meztelenségét, és hátulról letakarták, elfedezték az ő szégyenét. Mi történt, amikor Noé kijózanodott? Megátkozta azt a gyermekét, aki hírül adta, aki kiment, és mindenkinek elmondta, és megáldotta azt, amelyik elfedezte az ő szégyenét. Ez nagyon egyszerű, és az életben ez így van, hogy a szeretet sok vétket elfedez.

Máté 18,15–17.

15. Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát;

Ne azzal kezd, hogy mindenkinek kiordítod, hogy mit csinált!

16. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásaival erősíttessék minden szó.

17. Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.

Felejtkezz el róla, annyit jelent. Tehát van a figyelmeztetésnek is fokozata. Először szólj hozzá te, a szelídség szellemével. Azt mondja, hogy dorgáljátok meg szelídség szellemével. Aztán ha te magad nem tudod meggyőzni, hogy helytelen, amit tesz, vegyél még magad mellé két testvéredet, és csak utána vidd a gyülekezet elé. És ha a gyülekezet előtt sem fog

megváltozni, akkor köszönjétek el tőle. Tehát van egy fokozatosság abban is, hogy hogyan kell valakit a helyes útra visszatéríteni.

Galata 6,1.

1. Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti, akik szellemiek vagytok, igazítsátok helyre az illetet szelídségnek szellemével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.

A helyreigazítással nem szokott gondunk lenni, mert úgy helyretesszük az illetőt, akár a családban, akár máshol, a helyreigazítás megy. De azt mondja az Ige, hogy helyre is kell tenni, de szelídségnek szellemével. Szelídség szellemével! Tehát nagyon fontos, hogy finoman, kedvesen, szeretettel, irgalommal tegyük ezt.

Az emberek nagyon sokszor nem veszik észre, amikor megbántanak minket. Van olyan, aki piff-puff, odavág valamit. Én is említhetnék ilyen embert, és észre se veszi, hogy megbántott. Észre se veszi! Te már fél napja puffogsz, és ő még mindig nem veszi észre, hogy valami bajod van. Ez van otthon gyakran így. Mivel bántott meg? Nem veszi észre, hogy megbántott. Van, akinek rossz napja van, mert kapott egy rossz jelentést, hogy beteg a gyereke, vagy éppen valami anyagi gondja van. Nem tudhatod, hogy amögött a – szerinted – csúnyán odavetett két mondat mögött mi van otthon, mi van belül, hogy mi történt vele. Látjátok, az irgalom az okot keresi a dolgok mögött. Miért ilyen? Valami baj van? Valamiért szomorú vagy? Történt valami? Nem azt mondod, hogy: Velem így beszélni! Hogy mondhat ez illet nekem? Hallottátok, hogy beszólt nekem? Nem, azon gondolkodom, hogy vajon mi történt vele, hogy ilyen ingerült volt, valami baj van körülötte? És még lehet azt mondani: „Drága testvérem, én is hibázom. Mi a baj? Én is követek el hibát.” Mindannyiunknak el kell kezdenünk felelősséget vállalni azért, hogy olyan képviselője legyünk Krisztusnak, amilyenre neki szüksége van ahhoz, hogy el tudja végezni itt a munkáját. Mert mi vagyunk az Ő munkatársai, mi vagyunk az Ő Teste. Mi vagyunk az Ő keze, lába, szája. Mi vagyunk azok!

El kell kezdenünk felelősséget vállalni, hogy a Krisztus kiábrázolódjon bennünk, hogy Őt lássák meg bennünk. És ezen dolgoznunk kell! Ez nem fog úgy magától az önkbe pottyanni. Ez nem fog úgy jönni, hogy ma még ilyen voltam, holnap már irgalmas vagyok. Nem így működik! Van, amikor az indulataid, a szándékaid, a gondolataid teljesen ellentétesek azzal, mint amit megteszel, mert imádkozol, tanulmányozod az Igét, és megteszed, mert az Ige azt mondja neked, és akkor leszünk győztesek. Nagyon szeretem a Máté 9,13-at: „Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot.” Irgalmasságot! Öltük fel az irgalmas szívet! Ha most azt mondanám nektek, hogy álljon fel, akiben van egy kis harag, megbocsátatlanság, indulat, ingerlékenység, akkor mennyien tennék fel a kezüket?

Drága testvéreim, engedjétek meg, hogy imádkozzunk együtt egyet. Atyám, Jézus nevében imádkozom, hogy ma itt minden ember újra tudja kezdeni. Hiszem, hogy hallották a Te Igédet, és a Te Igéd nem tér Hozzád üresen, hanem megcselekszi, amit akarsz, és áldás lesz ott, ahova küldted. Atyám, tudom, hogy amikor hazamennek, nem lesznek képesek megcselekedni mindezt, ha Te nem segítesz nekik. Köszönöm Neked, Uram, hogy az Igét kell cselekedniük, irgalmasak, megbocsátóak, és szeretetben járók lesznek. Megdorgálom a viszálykodás démonát! Megdorgálom a haragot, a meg nem bocsátást, a Jézus szent nevében! Előszólítom a békességet, a szeretetet, és a Szent Szellem általi örömet, Uram, a Te dicsőségedre! Ámen. Halleluja! Dicsőség Istennek! Köszönjük!

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.